מכון
שער הבטחון
פותחים שער לחיים שלווים

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשיות **בלק - פינחס** תשפ"ה ◆ עלון מס': **167**

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

געטראפן די באמבע - אין די לעצטע מינוט

(מאמר ב')

אין דער לעצטער גליון האבן מיר אנגעהויבן א שמועס איבער די ברכה פון 'אשר יצר' איבער די גרויסקייט עס צו זאגן מילה במילה און מיט כוונה.

מיר האבן דארט אראפגעברענגט עטליכע מעשיות און הנהגות פון צדיקים ווי אזוי זיי האבן זיך געפירט צו מאכן די ברכה און מיר זענען דא ממשיך צו שילדערן עטליכע פאסירונגען און הנהגות פון צדיקים ביים מאכן די ברכה.

איינס פון די מורא'דיגע מעשה'ס וואס ווערט דערציילט איבער די ברכה פון 'אשר יצר', איז די מעשה מיט דער בארימטער משגיח אין די ישיבה פון כפר חסידים רבי אליהו לאפיאן זצ"ל.

האט זיך אמאל געמאכט אז דער משגיח איז געפארן אויף די באן אין ארץ ישראל, פון ירושלים קיין חיפה.

אונטערוועגנס איז אויפ'ן באן ארויפגעקומען א גרופע פון פרייע אידן, צווישן זיי אויך אסאך פאליציאנטן, און דער משגיח האט זיי גערופן און געזאגט אז ער וויל זיי עפעס זאגן.

דער געשטעל פון דער משגיח האט צוגעברענגט אז זיי זאלן עס רעספעקטירן, און זיי האבן זיך דערנענטערט צו אים.

"טייערע אידן איך וויל מאכן א ברכה - איך בעט ענק טוט מיט מיר א חסד און ענטפערט אמן".

די אנוועזענדע האבן זיך דערבארעמט אויף אים און אויסגעהערט די ברכה און געענטפערט אויף איר 'אמן'.

ער האט געמאכט די ברכה אשר יצר.

א שטיק צייט שפעטער איז דער באן שטיין געבליבן. עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז אין די לעצטע מינוט איז די באן געבליבן שטיין אויפ'ן וועג - אויף די שינעס האבן טעראריסטן אונטערגעלייגט א באמבע וועלכע האט געדארפט חלילה אויפרייסן ווען מען איז ארויפגעפארן אויף איר.

אין די לעצטע רגע האט מען עס באמערקט בדרך נס.

יעדער אויף די באן איז געווען זיכער אז די נס איז געשען אין זכות פון די 'אמן' - ווייל די ברכה פון 'אשר יצר' האט דער כח מציל צו זיין אידן.

מען דערציילט אז דער הייליגער צדיק דער בעל דבר שלום פון סטראפקוב זצ"ל האט זיך געפירט אז ער פלעגט מעורר זיין דעם ציבור פאר די תקיעות.

איין יאר האט דער רבי געשפעטיגט אריינצוקומען צו די תקיעות און איידער ער איז צוגעגאנגען צו די תקיעות האט ער געמאכט די ברכה 'אשר יצר' בקול רם, מילה במילה, ווען ער שרייט אויס הויך די ווערטער 'גלוי וידוע לפני כסא כבודך'.

די התעוררות אין שול איז געווען מורא'דיג גרויס, נאך גרעסער ווי ביי די פסוקים פון קר"ע שט"ן וואס מען זאגט פאר די תקיעות.

עס איז דא א שטיקל צושטעל צווישן דיביידע. אין אלע תפילות פון א גאנץ יאר איז דא בלויז צוויי מאל וואס מען זאגט 'לפני כסא כבודך', איינמאל איז ביי די ברכה פון 'אשר יצר', די צווייטע מאל איז אין די תפילה פון 'זכרונות' וואס מען זאגט ראש השנה ביים דאווענען - מען זאגט 'כי אין שכחה לפני כסא כבודך'.

דער גאון רבי אברהם חיים נאה זצ"ל פלעגט דערציילן אז ער האט געהערט פון הרב ר' חיים יצחק חייקין זצ"ל דער חברונ'ער רב וועלכער האט נאכגעזאגט בשם דער 'חפץ חיים' אז די ברכה פון 'אשר יצר' האט אין זיך א כח צו היילן קראנקע.

ער פלעגט מציע זיין אן עצה טובה פאר ווער עס דארף א רפואה פאר זיך אדער פאר אנדערע, אז נאך דעם וואס ער מאכט די ברכה פון 'אשר יצר' זאל ער מזכיר זיין די נאמען פונעם חולה און ער וועט זען גרויסע ישועות.

זאל הקב"ה געבן אז מען זאל זוכה זיין צו זען ישועות גדולות ביים גאנצן כלל ישראל און די התעוררות אויף די ברכה זאל ממשיך זיין א ישועה פאר "יצחק בן באשא', אז ער זאל בקרוב האבן א רפואה שלימה.

(ארויסגענומען פון שיעור 304 אין שער הבטחון)

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [נאכן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

די וועכענטליכע השגחה

די 'עמלקי' צייטונג באריכטעט די נייעס פון קריעת ים סוף

לאמיר זיך פארשטעלן אז מען האט געטראפן א שטיקל צייטונג אויסשניט פון די 'עמלקי' צייטונג פון די יארן פון קריעת ים סוף.

איר עפענט די צייטונג און איר ליינט דארט ווי פאלגענד:

"די אידן זענען אנגעקומען צו די ים סוף פונקט אין דעם טאג ווען עס איז געווען א צונאמי, די אידן האבן אויסגענוצט די געלעגענהייט און זענען אריבער דעם ים סוף נאך איידער די צונאמי האט זיך בארואיגט".

וואס וואלט איר געזאגט ווען איר ליינט אזא נייעס באריכט אין די עמלקי צייטונג? עס לאזט זיך זאגן אז אייער בלוט וואלט אייך ארויף אין קאפ.

"יעצט פארשטייט מען פארוואס די תוה"ק האט געהייסן אז מען זאל זיי אויסמעקן".

אבער א רגע, צי איז עמלק נישט גערעכט? עס איז א קלארע מררש אז דער רבוש"ע האט זיך אויסגענומען מיט די ים סוף אז ער מוז זיך שפאלטן ווען די אידן גייען אריבער אין איר.

נאך מער ווי דעם, דער רמב"ם אין שמונה פרקים [פרק ח'] שרייבט אז אלע ניסים וואס איז געשען צום כלל ישראל האט הקב"ה אריינגעלייגט אין די טבע.

נאר וואו ליגט דער טעות? די טעות פון עמלק ליגט טאקע אין די טבע.

ווער האט באשאפן די טבע? מיר גלייבן באמונה שלימה אז הקב"ה האט באשאפן אלעס אויף די וועלט, און אויך די טבע איז יד ה' און ווי דער בעשטה"ק פלעגט זאגן אז די גרעסטע נס איז אז הקב"ה האט אריינגעלייגט אין די טבע הבריאה אזא זאך לצורך ישראל, אבער עמלק גלייבט אין טבע לשם טבע - כאילו אז די טבע האט א כח, עס איז א זאך פאר זיך.

דער תולדות יעקב יוסף [פרשת משפטים] זאגט אז וועגן דעם האט הקב"ה אריינגעלייגט די ניסים פון כלל ישראל אין די טבע - דער רבוש"ע וואלט דאך פונקט אזוי געקענט מאכן אז ווען אידן דארפן אריבערגיין די ים סוף זאל געשען א נס - ווייל צו א נס דארף מען זוכה זיין און הקב"ה האט געוואלט אז אויך אויב אידן וועלן נישט זיין ראוי זאל די נס געשען - ווייל עס איז א חלק פון די טבע.

אבער דאס אלעס האט עמלק נישט געזען.

אין די לעצטע וואכן האט כלל ישראל געזען מורא'דיגע ניסים, אפענע ניסים. עס איז דא אזעלכע וואס זיי וועלן עס מלביש זיין אין די טבע, אבער זיי פארגעסן אז אויך די טבע מאכט דער רבוש"ע, און אויב הקב"ה לייגט אריין די ניסים אין די טבע איז עס ווייל ער האט אונז ליב, און ער וויל אז אויך אויב מיר וועלן נישט זיין ראוי - זאלן די ניסים קענען געשען.

מיר דארפן אנערקענען די חסדים און האפן אויף ווייטער און אים דאנקען אויפ'ן עבר און אויך אויפ'ן עתיד.

גוט שבת
פינחס שפר

ניסיך שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

די בעסטע מתנה אויף די וועלט

נאך לאנגע יארן וואס איך בין געוואקסן אין א שטוב וואו מען האט ליידער נישט געהאלטן קיין שבת און קיין אנדערע מצוות, האב איך זוכה געווען צו זיין קוואטירט איין שבת - ביי א היימישע משפחה.

די עקספיריענס און די איבערלעבעניש ביי די משפחה איז געווען לעילא ולעילא, די שבת האט געהאט אלע טעמים.

מיט מיר ביי יענע משפחה איז אויך געווען א פארפאלק וואס האט מיטגעהאלטן די שבת און עס מיטגעלעבט.

אויך זיי האבן געהאט די זעלבע אפשטאם, אויך זיי זענען געוואקסן אין א שטוב וואו מען האט נישט געהאלטן קיין שבת און קיין מצוות.

די פארפאלק האט געהאט א קליין קינד, און קומענדיג פון א שטוב וואו עס איז דא ווייניג קינדער האב איך זיך דערקוויקט מיט דאס קינד, איך האב געשפילט מיט איר ווערנדיג צוגעבינדן צו דאס קינד.

די שבת איז פארביי, איך האב זיך געגרייט צו פארלאזן די משפחה, אבער ווערלנדיג איבערלאזן ביי דאס קינד א געדענקעניש פון מיר האב איך איר זייער געוואלט געבן א מתנה.

אין מיין רענצל האב איך געהאט א גרייטע מתנה, א גרויסע שיינע וואלענע בער.

דאס האב איך געהאט אנגעגרייט צו געבן פאר א חבר'טע וועלכע האט יענער טאג געהאט געבורטסטאג.

די פלאן איז געווען אז פון יענע משפחה וועל איך גיין צו יענע חבר'טע אין שטוב און פארברענגען מיט איר לכבוד איר געבורטסטאג.

איך האב געגעבן פאר דאס קינד די בער אלץ מתנה, אבער יעצט זענען מיינע הענט געווען ליידיג, איך האב נישט קיין מתנה פאר מיין חבר'טע.

עס איז געווען מוצאי שבת און רוב געשעפטן זענען פארשלאסן, איך האב נישט געוואוסט וואו איך וועל קענען טרעפן א מתנה פאר מיין חבר'טע. טראכטנדיג פון א מתנה, האב איך זיך דערמאנט אז איך האב ביי מיר אין שטוב א גרייטע מתנה, א תהלים.

איך האב עס געהאט אנגעגרייט צו געבן פאר א צווייטן, אבער עס האט זיך נישט אויסגעארבעט, און יעצט איז עס צוניץ געקומען פאר מיר.

די חבר'טע וועמען איך האב געדארפט געבן די מתנה איז נישט געווען קיין רעליגיעזע, און איך האב זיך גע'יישוב'ט ווי אזוי זי וועט אנקוקן מיין מתנה, אפשר וועט זי טראכטן אז עס איז א מיסיאנערישע מתנה, אבער ענדע האב איך זיך געשטארקט אויף מיינע געפילן, איך האב עס איר געגעבן.

איר רעקאציע צו די מתנה איז געווען א שיינע, זי האט עס געגליכענט און אריינגעלייגט אין איר טאש.

פון יענע געשעעניש איז אריבער עטליכע חדשים און מיין טעלעפאן צוקלונגט זיך, אויפ'ן טרייבל רעדט די חבר'טע פארוועמען איך האב דעמאלטס געגעבן די מתנה.

"איך מוז דיר דערציילן א מורא'דיגע מעשה", הייבט זי אן, שילדערנדיג א געוואלדיגע איבערלעבעניש.

דרייסיג אידןווארטן אויף מיר!

שוין לאנגע יארן האב איך א חלום צו קענען כאטש איין מסכתא אין ש"ס ישר והפוך.

איך בין א מלמד אין א חדר, און אויך די קינדער פון מיין כיתה ווייסן אז זייער מלמד האט א חלום צו קענען איין מסכתא בעל פה, אבער עס זעט זיך אויס אז עס זאגט זיך גרינגער ווי עס טוט זיך.

עס איז נישט אזוי שווער דורכצולערנען א מסכתא פון אנהייב ביז צום סוף, אבער עס קען צו קענען גוט און גרינטליך איז אן עבודה קשה, מען דארף חזר'ן און חזר'ן אן א סוף...

איך האב זיך אויסגעוועלט מסכת שבועות. איך האב אנגעהויבן דער לימוד, אבער איך בין געבליבן שטעקן ביי די ערשטע בלאט, נאכ'ן עס איבער'חזר'ן צען מאל, האב איך פארלוירן די אפעטיט צו גיין ווייטער, און מיין חלום איז געבליבן חלום.

איך האב שוין כמעט אויפגעגעבן מיין חלום, ווען איין טאג האב איך באקומען א גילוי פון הימל איבער די חשיבות פון דער לימוד.

איין טאג קום איך אריין אין שול און איך זעה וואס עס זיצן דרייסיג אידן און ווארטן אויף איינעם, אין די רגע וואס איך בין אריינגעקומען שרייען זיי אויס, ווי אין א כאר, אט איז דער מגיד שיעור.

איך האב זיי אנגעקוקט מיט וואונדער, וואס עפעס טראכטן זיי אז איך בין א פאסיגער מגיד שיעור, אבער זיי האבן נישט געהאלטן ביים אויפגעבן.

"וואס לערנט מען"? האב איך זיי געפרעגט.

"מסכת שבועות דף ב'".

נו, די בלאט קען איך דאך גוט, איך האב עס אנגעהויבן פארלערנען מיט די גאנצע געשמאק.

די שיעור איז געגאנגען זייער גוט, זיי האבן הנאה געהאט און מיר קאמפלעמענטירט אויף דעם.

"קוק וואס א פעסטער תלמוד חכם ער איז".

איך האב זיי פראבירט צו בארואיגן אז איך קען די בלאט ווייל עס איז מיין חלום צו קענען מסכת שבועות, אבער זיי האבן זיך נישט געלאזט פון מיר.

איך האב געזען אין איר א סימן מן השמים אז מיין לימוד האט א חשיבות.

שפעטער האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער קביעות'דיגער מגיד שיעור איז געווען אויסער'ן שטאט, און ער האט געשטעלט א שטעל פארטרעטער, אבער יענער האט פארגעסן פון זיין אונטערנעמונג.

עס האט זיך געדרייט א וועלט אז איך זאל דערהערן דער מעסעדזש אז מיין לימוד האט א חשיבות אין הימל.

אן עילוי נשמה - אן געדענקען

אין די שול וואו כ'דאווען האט דער גבאי געבעטן פון א איד אז ער זאל צוגיין צו מוסף.

דער איד האט אנגענומען די כיבוד, אבער א מינוט שפעטער האט ער זיך געוואנדן צו מיר - בעטנדיג אז איך זאל צוגיין.

איך האב נישט פארשטאנען וואס גייט דא פאר, פארוואס האט ער געטוישט זיין מיינונג פון א מינוט אויף א מינוט, א רגע שפעטער האט ער מיר אנטדעקט די סיבה.

עס איז אים ארויסגעפאלן א ציין פון מויל.

יענער מוצאי שבת רעד איך מיט מיין ברודער, און ער זאגט מיר אז די וואך שבת איז ער געווען חזן ביי מנחה.

"עס איז דאך געווען זיידי'ס יארצייט", האט ער באטאנט.

יעצט האב איך זיך דערמאנט, אז אן פלאנירן האט זיך אויסגעשטעלט אז אויך איך בין געווען א חזןביים עמוד.

איך האב עס איבעדערציילט פאר א דריטער ברודער און יענער האט צוזאמענגעשטעלט די פאזעל. ער האט דערציילט אז ער האט געדאווענט אין א שול וואו ער דאווענט נישט געוועינליך. זייענדיג א גאסט האט מען אים געגעבן מפטיר.

נאך מפטיר האט אים דער חזן געבעטן צי ער קען צוגיין צו מוסף, ער איז צוגעגאנגען.

גייענדיג צום עמוד האט ער זיך דערמאנט פון די יארצייט.

עס האט זיך אויסגעשטעלט אז כמעט אלע אייניקלעך האבן געדאווענט פאר'ן עמוד לעילוי נשמתו פון דעם חשובן זיידן ז"ל.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

איך בין אריבער צוויי שווערע אפעראציעס.ביידע פון זיי זענען געווען ווייטאגליך און איך האב זיך ממש געוואלגערט אין בעט פון ווייטאג. איין נאכט, ליגנדיג אין בעט און זוכנדיג וואס קען מיר שטארקן, האב איך אריינגעקלינגען אין די האטליניע און אויפגעזוכט א געוויסער שיעור. איך האב אויסגעוועלט די שיעור פון הרב נחמן נייהויז שליט"א. צו מיין וואונדער איז דער שיעור געווען איבער דער נושא פון 'מקבל זיין יסורים באהבה'. איך האב פארשטאנען אז מ'מיינט מיר. למעשה האב איך יענער טאג נישט אויסגעהערט די שיעור, די מעסעדזש איז געווען גענוג. צומארגענס האב איך עס אויסגעהערט און ברוך ה' אז עס האט מיר געשטארקט. איך וויל דא אויסדרוקן מיין דאנק פאר די הערליכע שיעורים און ספעציעל פאר דער מגיד שיעור שליט"א איבער זיין הערליכער שיעור און דער געוואלדיגער חיזוק וואס איך האב ארויסגענומען דערפון.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

אלעס האט פאסירט פלוצלונג. מיין קינד האט פארלוירן זיין באוואוסטזיין. עס איז א קליינער קינד, איך האב גלייך אלארמירט די אינסטאנצן און מען האט איר אריינגעפירט מיט אן אמבולאנס אין שפיטאל. די דאקטוירים זענען געווען זייער ערנסט מיט איר קעיס געבנדיג שוואכע שאנסען אז זי וועט עס מאכן. אין יענע מינוטן האב איך צוגעזאגט אז אויב זי וועט עס מאכן וועל איך זיך אפגעבן אין פארשפרייטן אמונה. פון יענער רגע אָן זענען זאכן געגאנגען צו בעסערונג און פיר טעג שפעטער איז דאס קינד באפרייט געווארן פון שפיטאל גאנץ און געזונט. הודו לה' כי טוב - כי לעולם חסדו.

"געדענקסט נאך די תהלים וואס דו האסט מיר געגעבן צו מיין געבורטסטאג".

זיכער האב איך געדענקט.

"און יעצט הער א מעשה".

זי הייבט אן צו דערציילן, און כ'לייג צו אן אויער.

ומעשה שהיה כך היה: זי האט א קינד אין שטוב, א קליינע בעיבי, עס איז א זיסער קינד, אבער איין טאג האט זי באקומען פיבער און די פיבער האט געהאלטן אין איין ארויפגיין. אין די זעלבע צייט האט זי אויך אויפגעהערט צו עסן. די עלטערן זענען געווארן זייער באזארגט. זיי האבן נישט געוואוסט וואס עס קען זיין. זיי זענען געגאנגען מיט'ן קינד צום דאקטאר אויף אן אונטערזוכונג. דער דאקטאר האט אים אונטערגעזוכט אבער האט גארנישט געטראפן.

נישט טרעפנדיג גארנישט האט דער דאקטאר אונז אהיימגעשיקט, אנקומענדיג אין שטוב האבן מיר געווארט עטליכע טעג צו זען אויב דאס קינד ווערט בעסער, אבער עס איז נישט געווען קיין שום ענדערונג אין זיין מצב, ער האט נישט געגעסן, די היץ איז ארויף.

זעענדיג אז זאכן רוקן זיך נישט זענען מיר צוריקגעגאנגען צום דאקטאר, דער דאקטאר האט גארנישט געטראפן.

ער האט אונז געוואלט אהיימשיקן, אבער מיר האבן זיך נישט געלאזט, מיר האבן געפאדערט ער זאל אונז געבן א צעטיל פאר'ן שפיטאל צו מאכן א גרינטליכע אונטערזוכונג אויף דאס קינד.

מיר זענען אריבער צו די שפיטאל, מען האט געווארט היבש לאנג.

אזוי ווארטנדיג האב איך געזוכט וואס צו טון, און איך האב זיך דערמאנט אין דיין תהלים. עס ליגט אין מיין טאשקע. איך האב דאך נישט געהאט וואס צו טון, האב איך עס ארויסגענומען און עס אנגעהויבן זאגן ווען פון מיינע אויגן רינען הייסע טרערן.

איך האב עספיעט צו זאגן עטליכע קאפיטלעך, ווען מיטאמאל איז אריבער א גרופע פון דאקטוירים.

אין יענע רגע האט דאס קינד אנגעהויבן צו הוסטן אויף א מאדנע וועג, און ער האט געצויגן די אויפמערקזאמקייט פון די גרופע דאקטוירים.

"וואס גייט פאר מיט'ן קינד"? האט איינער פון די דאקטוירים געוואלט וויסן.

איך האב אים דערציילט אז עס איז שוין עטליכע טעג וואס דאס קינד שפירט זיך נישט גוט, און איך בין אובד עצות.

דער דאקטאר האט גלייך באפוילן אז מען זאל אים אריינפירן אין שפיטאל ווייל ער וויל אים אונטערזוכן - ער גלייבט אז לויט די סימפאטמען - ווייסט ער וואס איז די פראבלעם.

מען האט אים גלייך געגעבן א בעט און דער דאקטאר האט אים אונטערזוכט, און זיין שאצונג איז געווען גערעכט. דאס קינד האט געליטן פון א דריטע פוליפען אין זיין מויל און דאס שטערט דאס קינד צו עסן און ברענגט די פיבער.

דער דאקטאר האט אים פארשריבן א רעצעפט פון אנטיביאטיק און עס געהייסן געבן. דאס קינד האט זיך אויסגעהיילט און עסט שוין געהעריג.

"איך האב זיך שפעטער נאכגעפרעגט ווער דער דאקטאר איז געווען", האט די חבר'טע געשילדערט און עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז ער איז געווען א גאסט אין שפיטאל, ער איז געקומען דא אויף א באזוך פון ענגלאנד.

אין די מינוט וואס איך האב געזאגט תהלים איז ער - דער גוטער שליח - אריבער פון מיר און מיר צוגעוויזן וואס איך האב צו טון מיט דאס קינד.

א 'חלוקה' פון טישן און בענק

אלעס האט זיך אנגעהויבן עטליכע יאר צוריק.

איך בין איינגעשטעלט אין א באנק, און אויפ'ן וועג אהיים פון די ארבעט האב איך זיך באגעגנט מיט א קליין צעטיל.

דער צעטיל איז געווען א מודעה, א איד שרייבט אין איר אז ער זוכט איינער וואס איז גרייט אוועקצוגעבן טישן און בענק פאר א שול.

די מודעה האט גערירט מיין הארץ, איך האב געטראכט איבער די סיטואציע ווי אזוי א שול האט נישט אירע מינימאלע געברויכן, זי האט נישט קיין טישן, קיין בענק.

אויפ'ן מינוט האב איך נישט געהאט א וועג ווי אזוי זיי צו העלפן.

איך ארבעט טאקע אין א באנק, און נעבן מיר דרייט זיך גרויסע געלטער, אבער מיין געהאלט איז א מאגערע און איך קען זיך נישט ערלויבן אויסצוצאלן טישן און בענק פאר שולן.

איך האב זיי נישט געקענט העלפן, אבער איך האב באשלאסן אז כ'גיי אוועקלייגן דאס נומער אפשר וועט איין טאג אונטערקומען עפעס א געלעגנהייט.

דעם נעקסטן טאג צופרי גיי איך אריין אין באנק און איך וויל אראפלייגן מיין טאש אויף מיין טישל, אבער איך זעה ווי עס שטייט דארט איין איד און ער צונעמט מיין טיש אויף שטיקער.

"העי, וואס טוסטו מיט מיין טיש"?

איך האב פראטעסטירט אבער דער סטאלער האט מיר אויסגעלאכט.

"וואס באוויינסטו די אלטע שמאטע טיש - מען גייט ענק ברענגען שפאגל נייע טישן"!

שפעטער האב איך געהערט אז די באנק באהערדע האט באשלאסן אז זיי גייען טוישן די גאנצע מעבל פון די באנק.

ער איז אריבער פון איין טיש צו די אנדערע און צונומען די מעבל און עס געגרייט ארויסצונעמען אוןווארפן אין גארבעדזש.

"אפשר ווייסטו פון איינער וואס דארף מעבל? די טישן און די בענקלעך איז אין א גוטער צושטאנד, עס איז א שאד אז זיי זאלן גייען אין די מיסט".

גראדע ווייס איך פון איינער, איך האב אויפגעהויבן א טעלעפאן צו יענער נומער וואס איך האב נעכטן געזען. עס איז געווען דער רב פון די שול, איך זאג אים אז איך האב פאר אים שיינע מעבל.

"איך גיי שוין שיקן א מיניוואן אפצונעמען די טישן - צו וואו שיק איך"?

"נישט א מיניוואן - שיק א טראק [לאַסט־אויטא] - מען רעדט פון אסאך טישן, עס איז אלעס אין א גוטער קוואליטעט".

דער רב איז געווארן גערירט. עטליכע שעה שפעטער איז געקומען צוגיין א גאנצע רייע פון אינגעלייט מיט א טראק און אנגעהויבן אנפאקן די טראק מיט טישן, בענק, בענקלעך.

איך בין געווען איבערראשט פון וואס מיינע אויגן זען, איך האב זוכה געווען אז א שול גייט ווערן אויסגעמעבלט מיט הערליכע מעבל בלויז פון פארמיטלען די באנק מעבל צו א שול.

אבער דא האט זיך די מעשה אנגעהויבן. מיין נומער איז אריין אין די באנק סיסטעם אלץ איינער וואס ווייסט ווער עס נויטיגט זיך אין מעבל, און טעלעפאנען האבן אנגעהויבן קומען.

"דו ווייסט איינער וואס דארף מעבל טישן און בענק"? האט די באנק באאמטע געקלינגען נאך דעם וואס זיי האבן געוואלט אויסרישן נאך א ברענטש מיט נייע מעבל.

"זיכער אזוי".

אין יענע רגע האב איך נישט געהאט קיין אהנונג ווער עס דארף, אבער איך האב אנגעהויבן ארומקלונגען צו מוסדות'ער, און עס האט נישט געדויערט לאנג און איך האב אנגעטראפן א גוטער קאנדידאט.

די זאך האט זיך אנגעהויבן דרייען. עס איז געווארן מער און מער, און איך בין געווארן ווי דער פארמיטלער פון ביידע זייטן, די ישיבות און די באנק.

איין טאג האט מיר די ישיבה אין סלאבאדקע אנגעקלינגען זאגנדיג אז זיי דארפן 500 טישן.

איך האב נאך קיינמאל נישט צוגעשטעלט אזא סומע, איך פלעג שאפן 60 אדער 70, 500 דאס איז שוין מורא'דיג אסאך, אבער איך האב זיי געזאגט אז איך וועל פרובירן.

א שטיק צייט שפעטער האט די באנק מיר געקלינגען, זאגנדיג אז זיי שפארן אפ 2 גרויסע ברענטשעס אין די שטאט נתניה און זיי פירן עס אריבער ערגעץ אנדערש.

מיר האבן 500 טישן און בענק - האבן זיי געזאגט.

"איך האב איינער פאר אייך", האב איך זיי געזאגט אן זיי אנגע'שדכנ'ט די ישיבה אין סאלבאדקע.

ברוך ה' אז איך האב די זכיה צו טון די מצוה, איך בין נישט קיין פארמעגליכער מענטש, איך האב נישט די גרויסע געלטער, אבער דא האב איך א זכיה צו קענען תורם זיין גרויסע געלטער פאר מוסדות התורה בלויז מיט א טעלעפאן קאלל.

טייערע לייענער

לעת עתה ווערט אונזער גליון דאהי נאר פארשפרייט אין די אי מעיל'ס אדער אין די געדרוקטע קובצים פון די גליונות.

מיר האפן זייער שטארק אז בקרוב וועלן מיר קענען דרוקן עקסטער אונזער גליון אבער אויף דערווייל שטעלן מיר צו די מעגליכקייט איר זאלט עס קענען דרוקן פאר א מינימאלישע פרייז.

אויב ווילט איר מזכה זיין די מתפללים אין אייער בית המדרש אדער פארטיילן די רייכע גליון אין אייער געגענט

פארבינדט זיך מיט אונז

אויפ'ן נומער - 9722-6-313-742

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט

און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק

צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים

רוף יעצט אריין: 02.6313.742 אדער אין ליין פון השגחה פרטית **02.30.11.300** |דריקט 6

העברה לבנק לאומי בנק 10 |סניף 902 | חשבון 57390056

משלוח בדואר לת.ד. 5475 ירושלים

בעמדות נדרים פלוס ע"ש השגחה פרטית

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

דער מענטש האט די בחירה צו אויסוועלן וועלכע הפסד ער וויל האבן

ונבאר את המאמר הזה: מהו לשון 'חסרונותיו'? וכי אדם מוכרח שיהיה לו חסרונות תמיד מנכסיו? לא ייתן לו ה' יתברך ולא יקצוב לו חסרונות? אך העניין הוא, כי באמת אין אדם צדיק בארץ בשלמות, ומוכרח להינקות מחטאיו ולסבול ייסורים עבור זה. אך הקדוש ברוך הוא, בחסדו, מחליף זה על איזה הפסד בנכסיו. [...] ומי שהוא זוכה, נגרע מנכסיו על ידי איזה מצווה, כגון צדקה וחסד וכהאי גוונא. ופירעון כזה יפה הוא מצדי צדדים: א. שהרוויח מצוות עשה דאורייתא, והחליף סובין באבנים טובות. ב. גם שמצווה שהוציא עליה מעות, מדרגתה הרבה יותר גבוהה ממצווה שהיא בריקנא, כמבואר בזוהר הקדוש פרשת תרומה. ג. גם שההפסד שבא לו על ידי המצווה הוא רק לפי שעה, כי לבסוף בוודאי ישלים לו הקב"ה את החיסרון בכפליים. וכמו שכתוב: "ואל ירע לבבך בתתך לו, כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלוקיך בכל מעשיך וגו'".

הנה, הארכנו בכל אלה כדי שיבין האדם את אשר לפניו.

אחרי שסוף דבר הוא, שכל אדם מוכרח שיהיה לו הפסד וגירעון בנכסיו כדי לנכות מעוונותיו, ולא יצטרך ח"ו לעונש הגהינום או שאר ייסורים גדולים. מה לו לאדם להיות ידיו קפוצות מצדקה וחסד, ואז חלילה יצטרך בעצמו להביא העניים המרודים לביתו או לרופאים, וכמאמרם: "ביתא דלא פתוח לעניא - פתוח לאסיא". הלא טוב לו לאדם להיות חכם בראשיתו, להיות ביתו פתוח לעניים, וכן להפריש ממונו ולעשות חסד, ואז יהיה טוב לו בכל האופנים.

(אהבת חסד, פרק י"ג)

די בחירה דיין געלט זאל גיין פאר 'צדקה' אדער פאר 'הפסד'

ראש השנה באשטימט מען פון הימל וויפיל געלט דער מענטש זאל פארדינען די יאר **דרש רבי יהודה ברבי שלום: כשם שמזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה, כך חסרונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה** האט רבי יהודה ברבי שלום געזאגט אז ראש השנה ווערט אויך באשטימט די פארלוסטן פון א איד - וויפיל געלט ער וועט פארלירן דורך די יאר. **זכה** אויב האט ער זוכה געווען וועט מקויים ווערן ביי אים דער פסוק: **הלא פרוס לרעב לחמך** און די הפסדים וואס ער דארף האבן וועט ער געבן פאר צדקה. **לא זכה** - אויב האט ער נישט זוכה געווען וועט מקויים ווערן ביי אים דער פסוק: **עניים מרודים תביא בית** - אז זיין שאדן געלט וועלן די גוים נעמען און עס ארויסנעמען פון אים בעל כורחו.

(מסכת בבא בתרא דף י' ע"א)

אז מ'געבט נישט קיין צדקה - גייט די פארדינסטן פאר די גוים!

הלוא כל מי שבשם ישראל יכונה, יאמר 'שמע ישראל' פעמיים בכל יום, ובוודאי הוא מאמין, אמת כן הוא אומר בפיו, אבל ליבו בל עמו, כי הוא מאמין, אבל בעוונותינו הרבים, אינו מאמין בזה שבכל הנהגתו ועשייתו הוא מהבורא יתברך שמו. והעד לזה שאינו נותן צדקה, כי באם שיאמין שהכול מהשגחתו יתברך שמו - למה ועל מה אינו נותן? כי זה ידוע שעולם הפוך: תחתונים למעלה לה' אלוקים אחד, ואוהב עניים הוא לתת להם בראש השנה ויום הכיפורים די סיפוקם על ידי עשירים. אבל העשיר סבור בדעתו שכוחו ועוצם ידו עשה לו החיל הזה. ובאמת, ה' ברוך הוא חותך קצבה לעשיר שירוויח בסחורתו מה שימכור לעכו"ם ביומא דשוקא או בכל יום, כדי שיהיה לו די סיפוקו וייתן ויחזור וייתן לעני די מחסורו אשר יחסר לו. וכל זה יחסר מהעכו"ם. אבל לבבו לא כן ידמה, וקופץ ידו מליתן לעני. נמצא הוא גורם שירוויח העכו"ם ואינו צריך לשלם הסחורה ביוקר כל כך. וכי כן היא האמונה, שיקמץ ישראל כדי שהרווח יהיה ביד העכו"ם?"

(דברי שמואל פרשת בחוקותי)

געב צדקה - ווען דו קענסט נאך געבן!

משל לעני אחד, שמפני גודל דוחקו נעשה מוסר ומלשין. ויישא עיניו וירא, והנה סוחרים נוסעים עם עגלות טעונות סחורות אסורות ממדינת המלכות. ויתחנן אליהם: "חוסו ורחמו עליי, כי עני אני". קצתם היו חכמים והכירו בעיניו, כי היה מביט מאוד אל הסחורה, וייתנו לו נדבה הגונה וילך מהם, והם נסעו לדרכם בשלום. וילך אל שאר הסוחרים, ורצו ליתן לו כמה אגורות, וימאן לקחת. ובזו אותו כאחד הריקים וילך מהם, וירץ אל המוכסן וילשין עליהם. וישלח המוכסן ויתפוס אותם ואת סחורתם. אז התחננו אל העני ויאמרו לו: "הא לך נדבה גדולה, ורחם עלינו והוציאנו מצרה זו". אמר להם: "מה לכם עליי? ואין זה עכשיו תלוי בידי, כי עתה כבר נמסר העניין ביד המוכסן, ולמה לא הקדמתם העניין בטרם הגיע הדבר לידו?"

והנמשל הוא, כי העשיר נקצב לו מראש השנה כמה יחסר לו. אם זכה - הלוא "פרוס לרעב לחמך". לא זכה - באים עכו"ם ונוטלים אותו בזרוע. והעני, בבואו אל העשיר בתחנונים לתת לו איזה נדבה, אז אם העשיר משכיל ומבין כי הוא מוכרח לחסר מרכושו, הוא נותן לו נדבה הגונה. לא כן הכסיל, מתכעס על העני ואומר לו: "מה לך עליי?" והעני הלוך ילך ובכה לפניו ית' [...]. ולבסוף נופל העשיר למשכב או אחד מבניו חמדת לבבו. ובעת צרה אז הוא מחניף את העני וייתן לו איזה נדבה שיתפלל וילמוד תהילים עבורו. אבל אז אין הדבר תלוי ביד העני, כי כבר נמסר דינו ביד בית דין של מעלה.

(מעשה בראשית)

א פינטעלע ליכטיגקייט

אויסצויגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' יהודה מאנדעל שליט"א פון לעיקוואד

די גרויסע כוחות פון מרים הנביאה

אין די וואכן לערנען מיר איבער די פטירה פון מרים הנביאה און אז ווען זי איז אוועק פון די וועלט האט די שטיין אויפגעהערט צו געבן וואסער און כלל ישראל האט נישט געהאט וואס צו טרינקען.

פון דער פסוק לערנען מיר ארויס אז פאר לאנגע יארן האבן די אידן געהאט וואסער אין זכות פון מרים הנביאה. צענדליגע טויזנטער אידן האבן פאר פערציג יאר אין איין ציה געשעפט טעגליך וואסער פון דעם וואסער ברונעם און געשטילט מיט איר דאס דארשט.

ווי גרויס איז איר זכות געווען.

דער אמת איז אבער, אז ווען מ'קוקט אריין אין דאס לעבן פון מרים זעט מען אז זי האט נישט קיין גרינגע לעבן. איר לעבן איז געווען איין קייט פון מיטמאכענישן.

פון געבורט אן האט זי זיך פארמאסטן מיט מוטשענישן, איר נאמען איז מרים על שם 'מרה', ווייל זי איז געבוירן אין מצרים ווען די שעבוד איז געווען זייער שטארק.

זי האט געהאט נאך נעמען, די אנדערע נעמען איז געווען 'עזובה', 'יריעה' און 'חלאה', יעדער נאמען האט ארויסגעגעבן אן אנדערע מציאות, די חלאים וואס זי איז אריבער, אבער מיט דעם אלעם, טראץ די אלע שוועריגקייטן האט זי קיינמאל נישט געהויבן הענט און זיך נישט מייאש געווען מן הרחמים.

זי איז ארויסגעקראכן פון די שוועריגקייטן און פלאגענישן און דאן האט זיך אנגעהויבן ביי איר א נייע תקופה, א בעסערע תקופה, אז איר צורה האט געלאכטן ווי די זון און אלע האבן איר מקנא געווען מיט איר שיינקייט און צדקות.

אין די גוטע יארן האט זי געהאט נייע נעמען איבער איר פארבעסערטער מצב, מען האט גערופן 'נערה' און 'צרה' ווייל איר געזיכט האט געשיינט ווי אינמיטן טאג.

די סוף איז געווען אז אין איר זכות האט כלל ישראל געהאט צו טרינקען פערציג יאר אין מדבר.

דאס איז א לימוד פאר אונז אז מען טאר קיינמאל נישט אויפגעבן אדער זיך מייאש זיין, ווייל אז מען איז זיך נישט מייאש קומט מען ענדע אן זייער ווייט.

עס איז דא מענטשן וואס גייען אריבער שוועריגקייטן, זיי ליידן פון ביטערניש און פון עצבות, זיי זענען דערוייטערט פון די געזעלשאפט, זיי זעען נישט די האפענונג, אבער מרים הנביאה לערנט אונז אויס אז עס איז נישט דא וואס זיך צו מייאש זיין - אין יעדן מצב קען מען זיך שטארקן און ארויסגיין פון אלע פראבלעמען און נאך ווערן דער וואס טרינקט אן כלל ישראל און געבט זיי אלע זייערע באדערפענישן.

קלינג אריין
שפיר דעם טעם.

צענדליגע טויזנטע אידן פון די גאנצע וועלט **לעבן א בעסערע און א געשמאקערע לעבן** אדאנק די השגחה פרטית ליניע

זיי דו אויך פון די גליקליכע - מאך דעם טעלעפאן קאלל און הייב אן לעבן א רואיגערע און באטעמ'טע לעבן פול מיט מנוחת הנפש און ישוב הדעת

פון ארץ ישראל
972-30-11-300+,
פון ארה"ב
151-86-130-140,
פון אנגליה
0-330-3900-489,
פון בלגיה
0-380-844-28,
פון ארגנטינה
398-840-31,
פון דרום אפריקה
8755-18-521,
פון אוקראינה
380-947-100-633